

Arrest

nr. 83 525 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeens-Avaarse origine te zijn.

Voor uw vertrek uit uw land van herkomst verbleef u in Bammatyurt in de Russische deelrepubliek Dagestan.

Op 9 maart 2006 diende u in België als minderjarige een eerste asielaanvraag in.

Op 25 juli 2006 nam het CGVS terzake een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, waartegen u een beroep aanhangig maakte bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De weigeringsbeslissing werd bevestigd op 20 december 2006.

In oktober 2008 bent u teruggekeerd naar uw land van herkomst.

Na uw terugkeer naar de Russische Federatie heeft u er volgende problemen gekend.

Op 10 oktober 2011 werd u 's ochtends uit uw woning geblinddoekt meegenomen door gemaskerde personen in uniform. U werd 3 dagen lang vastgehouden op een onbekende plaats in Khassavyurt. U werd er geslagen door 2 gemaskerde mannen en er werd niets tegen u gezegd. U vermoedt dat u werd vastgehouden en geslagen omdat u een baardje heeft. Uw moeder heeft 20.000 of 30.000 roebel voor uw vrijlating betaald. Omwille van uw opgelopen verwondingen ging u 2 à 3 dagen na uw vrijlating naar het centrale ziekenhuis van Khassavyurt. U had 3 gebroken ribben opgelopen en u had verwondingen aan uw rug.

In de ochtend van 28 november 2011 werd u opnieuw uit uw woning door gemaskerde mensen meegenomen en vastgehouden op diezelfde onbekende plaats in Khassavyurt. U werd er niet geslagen. Na 7 dagen werd u vrijgelaten nadat uw moeder voor 20.000 of 30.000 roebel voor uw vrijlating had betaald. U denkt dat u werd vastgehouden zodat men geld van u kon afpersen.

Na uw tweede aanhouding hebben uw moeder en u besloten dat u terug moest keren naar België.

Op 11 december 2011 verliet u Bammatyurt en reisde u per bus naar Moskou. Vervolgens bent u per auto naar België gereisd.

Op 13 december 2011 kwam u in België aan en diende u diezelfde dag uw tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Sinds uw aankomst in België heeft de politie 1 keer aan uw moeder gevraagd waar u was.

In geval van een terugkeer vreest u de Russische autoriteiten die u opnieuw zouden lastigvallen en eisen dat u geld aan hen zou betalen. Indien u dit niet zou kunnen betalen, vreest u door hen gedood te worden en door hen afgeschilderd te worden als een terrorist.

Ter staving van uw asielrelaas legt u 2 Russische medische attesten dd. 10.10.2010 en dd. 15.12.2010 neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd ondermijnd, omdat u niet kon aantonen dat er geen beschermingsmogelijkheden open staan in uw land van herkomst en omdat uw gedrag niet in overeenstemming was met de gegronde vrees voor vervolging. Deze beslissing en beoordeling werd door Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Hoewel u zich in het kader van onderhavige nieuwe asielaanvraag beroept op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft aangereikt, is de beoordeling van de eerste asielaanvraag niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen.

Door de eerder vastgestelde misleiding was uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang gekomen. Deze beoordeling wordt niet rechtgezet door uw verklaringen bij uw nieuwe asielaanvraag.

Wat betreft de door u aangevoerde nieuwe gegevens moet immers worden vastgesteld dat u zeer weinig weet over de manier waarop uw moeder u 2 keer heeft kunnen vrijkopen.

Zo weet u niet op welke manier uw moeder tijdens uw eerste en tijdens uw tweede aanhouding in contact is gekomen met de personen die u meegenomen hadden (CGVS, p. 6 & 9). U vermoedt enkel dat uw moeder iemand van hen is tegengekomen en dat ze haar hebben laten weten dat ze u moest vrijkopen tijdens uw eerste aanhouding (CGVS, p. 6).

Wat uw tweede aanhouding betreft, denkt u dat ze bij uw moeder zijn gekomen en haar hebben aangesproken (CGVS, p. 9). Echter, u bent deze mening toegedaan omdat dit de enige manier is waarop uw moeder zou kunnen weten dat er losgeld werd gevraagd voor uw vrijlating (CGVS, p. 6 & 9). U heeft nooit aan uw moeder gevraagd op welke manier ze tijdens uw twee aanhoudingen in contact is gekomen met deze personen (CGVS, p. 6 & 9).

Uw verklaringen voor dit nalaten volgens dewelke u toen andere problemen had en u enkel dacht aan het verlaten van de streek (CGVS, p. 6 & 9), zijn niet afdoende. Immers, er kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich informeert omtrent dergelijke essentiële feiten in zijn asielrelaas. Bovendien vermogen ze geenszins te verklaren waarom u zich sinds uw komst naar België hierover bij uw moeder niet heeft geïnformeerd. Daarenboven weet u niet waar uw moeder het losgeld voor uw vrijlatingen heeft betaald en heeft u dit zelfs niet nagevraagd (CGVS, p. 6 & 9).

Bovenstaande onwetendheden betreffende essentiële aspecten in uw asielrelaas getuigen van een desinteresse in de door u verklaarde problemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van de 2 door u neergelegde Russische medische attesten waarmee u uw opgelopen verwondingen na uw eerste aanhouding in oktober 2011 wilt aantonen (CGVS, p. 10 & 14). Zo bevatten de 2 medische attesten allebei een datum die dateert van vóór uw aanhouding in oktober 2011. Meer bepaald dateren deze documenten reeds van 10 oktober 2010 en 15 december 2010 (zie vertaling bij documenten).

Daarenboven worden 2 verschillende data in de medische attesten vermeld, met name 10 oktober 2010 en 15 december 2010.

Echter, u verklaart dat u op 10 oktober 2011 werd aangehouden en beide medische attesten enkele dagen na uw vrijlating en tegelijkertijd heeft ontvangen (CGVS, p. 10 & 11).

Ook moet vastgesteld worden dat u stelt enkel naar het ziekenhuis te zijn gegaan voor onderzoeken en medicijnen, dat u diezelfde dag naar huis ging en dat u vervolgens thuis werd verzorgd door uw moeder (CGVS, p. 7 & 8).

Echter, het medisch attest dd. 10.10.2010 stelt duidelijk dat u van 20 september 2010 tot 10 oktober 2010 werd behandeld op de afdeling traumatologie van de polikliniek (zie vertaling document 1).

Tenslotte moet opgemerkt worden dat u stelt dat u tijdens uw eerste aanhouding 3 gebroken ribben heeft opgelopen (CGVS, p. 6). Echter, het medisch attest dd. 10.10.2010 stelt dat u 2 gebroken ribben had (zie vertaling document 1).

Geconfronteerd met deze vaststellingen, blijft u bij uw verklaringen en wijt u dit aan vergissingen of een foutieve weergave door de arts (p.15).

De zogenaamde fouten in de attesten zijn echter dermate verregaand zowel naar tijdstip, als naar uw verwondingen, als aangaande uw behandeling dat een vergissing vanwege de arts niet aannemelijk is. Daarnaast is er geen enkele andere aanwijzing die de zogenaamde fouten in de attesten kan verklaren. Bovendien is het, gezien er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de door u neergelegde documenten waarmee u uw problemen wil aantonen, weinig overtuigend dat u dit niet spontaan aanhaalde bij het voorleggen van de documenten, maar slechts na confrontatie. Ook kan met betrekking tot de laatste vaststelling, met betrekking tot het aantal gebroken ribben, worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u slechts 2 ribben gebroken had (verklaring DVZ, punt 37), waarmee u afweek van uw verklaring op het CGVS (CGVS, p.6). Geconfronteerd met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent u dit (CGVS, p. 15).

Deze verklaring is niet afdoende gezien ze uw tegenstrijdige verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermag te verklaren. Immers, de betreffende verklaring u in het Russisch werd voorgelezen waarna u ze heeft ondertekend voor akkoord.

Wat betreft het door u verklaarde geheugenverlies dat u reeds sinds uw achtste of negende levensjaar zou hebben (CGVS, p. 16), dient opgemerkt te worden dat u hiervan geen enkele melding heeft gemaakt vooraleer u met bovenstaande tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ook niet tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 16).

Ook dient opgemerkt te worden dat uit het gehoorverslag blijkt dat u wel degelijk in staat bent om gestructureerd en gedetailleerd over uw vluchtrelaas te vertellen (zie bijvoorbeeld CGVS, p. 5). U verklaart ook met zekerheid te weten dat u in 2011 werd aangehouden (CGVS, p. 14).

Bijgevolg heeft u uw verklaarde geheugenverlies geenszins aannemelijk kunnen maken en heeft u aldus geen afdoende verklaring gegeven voor bovenstaande tegenstrijdigheden met de door u voorgelegde documenten.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen enerzijds en de inhoud van de medische attesten waarmee u uw verwondingen na uw eerste aanhouding wilt aantonen anderzijds, doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook moet opgemerkt worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw reisroute van de Russische Federatie naar België.

Zo verklaart u per bus van Bammatyurt in Dagestan naar Moskou te zijn gereisd en vervolgens met een auto van het merk Mercedes naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 13).

Echter, in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u per auto naar Moskou bent gereden en vervolgens per minibus naar België bent gereden (verklaring DVZ, punt 37). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook verteld heeft dat u per bus naar Moskou bent gereisd en vervolgens met een minibus van het merk Mercedes naar België bent gereden en dat de tolk het waarschijnlijk verkeerd heeft vertaald (CGVS, p. 13).

Deze verklaringen zijn niet afdoende gezien de betreffende verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken u in het Russisch werd voorgelezen waarna u ze heeft ondertekend voor akkoord.

Bovendien weet u zeer weinig over uw reis naar België. Zo weet u niet hoe de chauffeur die u naar België reed, heette (CGVS, p. 13). Ook kunt u zich niet herinneren of de Mercedes een

grenscontrole is gepasseerd, noch weet u welke landen u onderweg bent gepasseerd (CGVS, p. 13). Nochtans bent u onderweg naar België uit de Mercedes gestapt (CGVS, p. 13).

Omwille van bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde reisroute.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke uw internationaal paspoort achterbleef bij de chauffeur waarmee u naar België reed (CGVS, p. 11), niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Ook wordt vermoed dat u uw intern paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de asielinstanties om de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Zo verklaart u dat uw intern paspoort in het opvangcentrum in België was (CGVS, p. 11).

U kreeg 5 werkdagen om alle pagina's van uw intern paspoort naar het CGVS door te faxen of een kopie van alle pagina's neer te leggen (CGVS, p. 11 & 17).

Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 maart 2012 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijst dienaangaande naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker verwijst ook naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en haalt aan dat de veronderstelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zou getracht hebben te willen "misleiden", een subjectieve beoordeling inhoudt waardoor de schijn wordt gewekt dat de commissaris-generaal het asielrelaas niet objectief, neutraal en onpartijdig beoordeelt.

Verzoeker is van mening dat gezien zijn vorige asielaanvraag niet positief werd bevonden, de commissaris-generaal onterecht van oordeel is dat dezelfde besluit moet worden genomen wat betreft de huidige asielaanvraag.

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zeer weinig weet omtrent de manier waarop zijn moeder hem twee keer heeft kunnen vrijkopen, wijst hij op de omstandigheden daarrond, namelijk dat hij bijzonder angstig was en dat hij vooral zijn vlucht uit zijn land van herkomst wilde voorbereiden.

Verzoeker haalt aan dat hij door de door de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt ernstig getraumatiseerd is, te meer daar hij over zijn problemen niet durfde te spreken met anderen, met uitzondering van zijn moeder.

Volgens verzoeker is het trouwens begrijpelijk dat zijn moeder hem niet heeft verteld hoe zij het losgeld heeft betaald, daar dit voor hem niet van belang is.

Verzoeker stelt nog dat (zie verzoekschrift p. 5) *"De kennis omtrent de plaats/wijze van overhandiging van gelden alsook namen van contactpersonen leveren voor verzoeker geen enkel voordeel op en garanderen voor hem geen enkele bescherming."*

Verzoeker verwijst opnieuw naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat en stelt dat indien er bij de asielzoeker mentale problemen worden vastgesteld, de ondervrager de verplichting heeft om voorafgaandelijk het advies in te winnen van een geneesheer-specialist en zijn ondervragingsmethode af te stemmen op de bevindingen van dit verslag.

Verzoeker voert aan dat zijn mentale problemen, die nog verergerd zijn door de traumatische ontvoeringen, integendeel werden afgewimpeld door de ondervrager met de mededeling dat verzoeker *"wel degelijk in staat is om gestructureerd en gedetailleerd over zijn vluchtrelaas te vertellen"*. Volgens verzoeker stelt de commissaris-generaal zich in de plaats van de geneesheer en schijnt hij geen aandacht te hechten aan zijn mentale problemen.

Verzoeker voegt hier aan toe dat de commissaris-generaal ook geen rekening wil houden met de concrete omstandigheden waarin hij zich bevond in zijn land van herkomst; hij was geblinddoekt en heeft nooit een van zijn ontvoerders gezien, zodat hij hen niet kan beschrijven.

Volgens verzoeker zijn verklaringen omtrent de reisroute slechts bijkomstig, gezien ze geen verband houden met de kern van zijn relaas.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij niet heeft onderzocht of verzoeker tot een bepaald risicoprofiel behoort. Hij wijst er op dat de commissaris-generaal trouwens zelf stelt dat er in Dagestan nog steeds aanslagen worden gepleegd, en dat er in een beperkt aantal gevallen nog steeds verder burgerslachtoffers vallen. Verzoeker benadrukt dat de huidige situatie aldaar dus niet kan worden beoordeeld als rustig, en dat de gemoederen er zeker niet bedaard zijn. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar drie internetartikels van "Human Rights Watch" die de actuele situatie in Dagestan beschrijven.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij stelt dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft; hij stelt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden mishandeld en zelfs vermoord te worden door de criminele bende waarvan hij al het slachtoffer was.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft bijgebracht.

Voor wat betreft de problemen van verzoeker verteld in het kader van zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 25 juli 2006 van de commissaris-generaal, bevestigd bij beslissing van 20 december 2006 van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeker omdat hij niet kon aantonen dat er geen beschermingsmogelijkheden waren in zijn land van herkomst en omdat verzoekers gedrag niet in overeenstemming was met de gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op het gezag van gewijsde van deze beslissing, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag.

2.6. De Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift een theoretische uiteenzetting geeft met betrekking tot de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en drie internetartikels aanhaalt van "Human Rights Watch", een verwijzing naar een algemene theoretische uiteenzetting en naar rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker ten slotte verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst correct op dat, hoewel verzoeker zich in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag beroept op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft aangereikt, de beoordeling van de eerste asielaanvraag niet zonder belang is voor de beoordeling van de nieuwe elementen; de commissaris-generaal stipte in de bestreden beslissing dan ook terecht aan dat, door verzoekers eerder vastgestelde misleiding in het kader van zijn eerste asielaanvraag, zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang is gekomen. Dit temeer daar verzoeker er in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet in is geslaagd deze beoordeling recht te zetten.

Het verweer in het verzoekschrift dat de veronderstelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zou getracht hebben te willen "misleiden", een subjectieve beoordeling impliceert, waardoor de schijn wordt gewekt dat de commissaris-generaal het asielrelaas niet objectief, niet neutraal en niet onpartijdig heeft beoordeeld, wordt niet aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de tweede asielaanvraag van verzoeker op individuele basis heeft onderzocht, daarbij rekening houdend met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Het is inderdaad aan verzoeker zelf om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van een geheel aan objectieve vaststellingen met reden heeft vastgesteld dat verzoeker evenmin in het kader van zijn tweede asielaanvraag aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Zo stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker zeer weinig weet over de manier waarop verzoekers moeder hem twee keer heeft kunnen vrijkopen:

"Zo weet u niet op welke manier uw moeder tijdens uw eerste en tijdens uw tweede aanhouding in contact is gekomen met de personen die u meegenomen hadden (CGVS, p. 6 & 9). U vermoedt enkel dat uw moeder iemand van hen is tegengekomen en dat ze haar hebben laten weten dat ze u moest vrijkopen tijdens uw eerste aanhouding (CGVS, p. 6). Wat uw tweede aanhouding betreft, denkt u dat ze bij uw moeder zijn gekomen en haar hebben aangesproken (CGVS, p. 9). Echter, u bent deze mening toegedaan omdat dit de enige manier is waarop uw moeder zou kunnen weten dat er losgeld werd gevraagd voor uw vrijlating (CGVS, p. 6 & 9). U heeft nooit aan uw moeder gevraagd op welke manier ze tijdens uw twee aanhoudingen in contact is gekomen met deze personen (CGVS, p. 6 & 9). Uw verklaringen voor dit nalaten volgens dewelke u toen andere problemen had en u enkel dacht aan het verlaten van de streek (CGVS, p. 6 & 9), zijn niet afdoende. Immers, er kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij zich informeert omtrent dergelijke essentiële feiten in zijn asielrelaas. Bovendien vermogen ze geenszins te verklaren waarom u zich sinds uw komst naar België hierover bij uw moeder niet heeft geïnformeerd. Daarenboven weet u niet waar uw moeder het losgeld voor uw vrijlatingen heeft betaald en heeft u dit zelfs niet nagevraagd (CGVS, p. 6 & 9). Bovenstaande onwetendheden betreffende essentiële aspecten in uw asielrelaas getuigen van een desinteresse in de door u verklaarde problemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker legt uit dat hij bijzonder angstig was, dat hij vooral zijn vlucht uit zijn land van oorsprong wilde voorbereiden, hij ernstig getraumatiseerd is, hij niet over zijn problemen durfde te spreken met uitzondering van zijn moeder en dat de informatie met betrekking tot de betaling van het losgeld, voor hem van geen belang was.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen.

De in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden hebben trouwens geen betrekking op details, maar betreffen essentiële aspecten in verzoekers asielrelaas en getuigen van een desinteresse in de door hem verklaarde problemen en ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker eveneens heeft nagelaten om zich, sinds zijn komst in België, te informeren over deze bepalende gebeurtenissen, wat verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Verder stelde de commissaris-generaal terecht een aantal tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de door hem neergelegde medische attesten waarmee verzoeker zijn opgelopen verwondingen na zijn eerste aanhouding in oktober 2011, wil aantonen:

“Zo bevatten de 2 medische attesten allebei een datum die dateert van vóór uw aanhouding in oktober 2011. Meer bepaald dateren deze documenten reeds van 10 oktober 2010 en 15 december 2010 (zie vertaling bij documenten).

Daarenboven worden 2 verschillende data in de medische attesten vermeld, met name 10 oktober 2010 en 15 december 2010. Echter, u verklaart dat u op 10 oktober 2011 werd aangehouden en beide medische attesten enkele dagen na uw vrijlating en tegelijkertijd heeft ontvangen (CGVS, p. 10 & 11).

Ook moet vastgesteld worden dat u stelt enkel naar het ziekenhuis te zijn gegaan voor onderzoeken en medicijnen, dat u diezelfde dag naar huis ging en dat u vervolgens thuis werd verzorgd door uw moeder (CGVS, p. 7 & 8). Echter, het medisch attest dd. 10.10.2010 stelt duidelijk dat u van 20 september 2010 tot 10 oktober 2010 werd behandeld op de afdeling traumatologie van de polikliniek (zie vertaling document 1).

Tenslotte moet opgemerkt worden dat u stelt dat u tijdens uw eerste aanhouding 3 gebroken ribben heeft opgelopen (CGVS, p. 6). Echter, het medisch attest dd. 10.10.2010 stelt dat u 2 gebroken ribben had (zie vertaling document 1).

Geconfronteerd met deze vaststellingen, blijft u bij uw verklaringen en wijt u dit aan vergissingen of een foutieve weergave door de arts (p.15). De zogenaamde fouten in de attesten zijn echter dermate verregaand zowel naar tijdstip, als naar uw verwondingen, als aangaande uw behandeling dat een vergissing vanwege de arts niet aannemelijk is. Daarnaast is er geen enkele andere aanwijzing die de zogenaamde fouten in de attesten kan verklaren. Bovendien is het, gezien er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de door u neergelegde documenten waarmee u uw problemen wil aantonen, weinig overtuigend dat u dit niet spontaan aanhaalde bij het voorleggen van de documenten, maar slechts na confrontatie. Ook kan met betrekking tot de laatste vaststelling, met betrekking tot het aantal gebroken ribben, worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u slechts 2 ribben gebroken had (verklaring DVZ, punt 37), waarmee u afweek van uw verklaring op het CGVS (CGVS, p.6). Geconfronteerd met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent u dit (CGVS, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende gezien ze uw tegenstrijdige verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermag te verklaren. Immers, de betreffende verklaring u in het Russisch werd voorgelezen waarna u ze heeft ondertekend voor akkoord.”

Aangaande het door verzoeker verklaarde geheugenverlies, merkte de commissaris-generaal correct op dat verzoeker hiervan geen enkele melding heeft gemaakt vooraleer hij met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, ook niet tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de ondervrager van het Commissariaat-generaal de verplichting zou hebben om voorafgaandelijk het advies in te winnen van een geneesheer-specialist en de ondervragingsmethode af te stemmen op de bevindingen van dit verslag en de commissaris-generaal verwijt zich in de plaats van de geneesheer te stellen en geen waarde te willen hechten aan de mentale problemen van verzoeker, benadrukt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker ligt en niets hem dus belette een psycholoog/arts te raadplegen.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct opmerkt, bleek uit het verhoorverslag duidelijk dat verzoeker in staat was om een gestructureerd en gedetailleerd vluchtrelaas te vertellen.

De Raad treedt bijgevolg de commissaris-generaal bij waar deze besloot dat verzoeker zijn geheugenverlies geenszins aannemelijk heeft kunnen maken en hij geen afdoende verklaring heeft gegeven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten.

Tenslotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn reisroute van de Russische Federatie naar België.

“Zo verklaart u per bus van Bammatyurt in Dagestan naar Moskou te zijn gereisd en vervolgens met een auto van het merk Mercedes naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 13). Echter, in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u per auto naar Moskou bent gereden en vervolgens per minibus naar België bent gereden (verklaring DVZ, punt 37). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook verteld heeft dat u per bus naar Moskou bent gereisd en vervolgens met een minibus van het merk Mercedes naar België bent gereden en dat de tolk het waarschijnlijk verkeerd heeft vertaald (CGVS, p. 13). Deze verklaringen zijn niet afdoende gezien de betreffende verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken u in het Russisch werd voorgelezen waarna u ze heeft ondertekend voor akkoord. Bovendien weet u zeer weinig over uw reis naar België. Zo weet u niet hoe de chauffeur die u naar België reed, heette (CGVS, p. 13). Ook kunt u zich niet herinneren of de Mercedes een grenscontrole is gepasseerd, noch weet u welke landen u onderweg bent gepasseerd (CGVS, p. 13). Nochtans bent u onderweg naar België uit de Mercedes gestapt (CGVS, p. 13). Omwille van bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde reisroute.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke uw internationaal paspoort achterbleef bij de chauffeur waarmee u naar België reed (CGVS, p. 11), niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Ook wordt vermoed dat u uw intern paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de asielinstanties om de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Zo verklaart u dat uw intern paspoort in het opvangcentrum in België was (CGVS, p. 11). U kreeg 5 werkdagen om alle pagina's van uw intern paspoort naar het CGVS door te faxen of een kopie van alle pagina's neer te leggen (CGVS, p. 11 & 17). Echter, tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen.”

Het verweer in het verzoekschrift dat de verklaringen van verzoeker omtrent de reisroute slechts bijkomstig zijn, in die zin dat ze geen verband houden met de kern van het asielrelaas, wordt niet aangenomen.

Verzoeker beperkt zich louter tot het minimaliseren van de vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal, zonder concrete argumenten voor zijn stelling aan te halen.

De Raad wijst er op dat en asielzoeker de waarheid moet vertellen; dat in zijn relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het verhaal hoe de vluchtreis is geregeld en verlopen, maakt in het licht van het dwingend vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst, wel deel uit van het asielrelaas.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop verzoeker uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat het louter aanhalen van een vrees niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoeker beperkt zich verder in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de internetartikels van "Human Rights Watch", merkt de Raad op dat deze geenszins aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, onjuist zou zijn. Bovendien merkt de Raad op dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, verzameld werd door een Belgische onderzoeksdienst en gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, zodat de Raad deze informatie laat prevaleren op de informatie die verzoeker aanvoert.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 3 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE